

til Ordningen af Hæren. Der er i det andet Thing vedtaget et Forslag om Hærens Ordning, som ikke er godkendt her, og som jeg ikke tror, nogen samvittighedsfuld og sagtyndig Militær godkender, og jeg maa sige, at jeg tror heller ikke, at selve Bererne af dette Lovforslag vilde fra Ministerpladsen vove at gennemføre det; jeg tror, de vilde vige tilbage, naar de havde det Ansvar, der følger med at gennemføre det. En saadan Staaen stille, men dog bestandig Arbeiden paa det, kan kun virke skadeligt, det løber Interessen hos alle dem, der ere interesserede i Forsvarsvæsenet, og det forekommer mig derfor meget ønskeligt, at vi saa snart som muligt kunne komme ud over denne Tilstand. Jeg ser en Mulighed derfor, dersom man blot tog alvorlig fat paa Behandlingen af de vedkommende Lovforslag. Der er nemlig paa flere Punkter Enighed mellem de to Thing og Regjeringen. Naar man altsaa behandlede disse Ting, og man kom saa vidt, at man kunde ned sætte et Fællesudvalg, saa var man dog naaet dertil, at i alt Fald disse enkelte Punkter kunde udtages og formuleres til Lov og træde i Kraft. Jeg skal tillade mig at nævne nogle ganske enkelte af disse Punkter, som der kunde være Tale om at faae gennemført stykkevis. Det er med Hensyn til Befæstningsvæsenet, Enighed mellem Regjeringen og begge Thing om visse bestemte Rystbatterier, som skulle opføres. Det forekommer mig, at, dersom man i et Fællesudvalg blev enig om disse, var det Noget, der dog kunde udføres, og det foregriber aldeles ikke nogen Forsvarsplan, da Alle ere enige derom. Der er et andet Punkt, om hvilket der har været Enighed, og som jeg tror vilde finde megen Anklang i Hæren, det er Udvidelsen af Feltartilleriet. Der er Enighed derom mellem Regjeringen og begge Thing, og det vilde være høist ønskeligt, om det ogsaa kunde komme til Lige. Endnu skal jeg nævne et Punkt, der har temmelig stor Betydning, nemlig Aldersgrændserne. Der er her i Landsthinget vedtaget en Ændring af Bestemmelsen om Aldersgrændserne, som meget nær sluttede sig til, hvad Regjeringen har foreslaaet, og Folkethinget har til Dels ogsaa optaget det i sit Forslag. Det vilde altsaa være meget ønskeligt, om denne Bestemmelse kunde komme ud, thi jo længere det varer, inden det sker, desto flere tabe vi af de gode Kræfter, som vi have. Vi have allerede tabt Mange paa Grund af Aldersgrændserne, og det maa være mig tilladt her at gjøre opmærksom paa den mistroftige Stemning, der maa opstaa hos mange brave og dygtige Mænd, der have ofret deres Kræfter i Tjenesten, naar de nærne sig Aldersgrændsen og kunne tænke: Sa, dersom man havde taget alvorligt fat paa Revisionen, havde det endnu været os forbeholdt i længere Tid at virke enten ved, at vi muligt havde naaet Forkræm melse, eller ved at Aldersgrændsen var bleven

skudt noget frem i Tiden. Jeg kan naturligvis ikke nære den Illusion, at disse Udtalelser srag skulle bære Frugt, men dersom de i en kommende Sæssion kunne medføre, at man kunde komme til et Fællesudvalg, tror jeg, at man kunde faae disse Enkeltheder ud i Livet, og derved vilde tillige være naaet, at man i kommende Sæssioner maaske vilde tage fat paa en mere fuldstændig Samvirken for at bringe Lovforslagene i deres Helhed igennem. Skulde dette Naab imidlertid glippe, saa veed jeg virkelig ikke nogen anden Maade til at bringe os ud af det Uføre, vi befinde os i med Hensyn til vort Forsvarsvæsen, end at vi faae en kombineret Forsvarskommission etableret igjen som den i 1866. Der kunne de forskellige Anstuelser brydes, og vi kunne mulig komme til et Resultat. Med Ønsket altsaa om, at vi snart maa komme til en anden Forhandlingsmaade end den, der nu finder Sted, skal jeg slutte disse almindelige Betragtninger.

Jeg skal nu henlede Opmærksomheden paa Enkelthederne i Forslaget, idet jeg dog forbigaar §§ 22 og 23 og med Hensyn til dem kun frem bære en Tak for de smaa Summer, der paa Konti L. e. og L. r. under § 22 ere bevilgede til Vedligeholdelse af Materiellet. Det er Ting, der ere nødvendige, naar ikke det kostbare Materiel skal forfalde, og det er Summer, der ere ubetydelige i Sammenligning med Materiellets store Verdi. Jeg skal derefter gaa over til § 26, og som første Punkt finder jeg der en Sum til Bagladerisler paa 54,100 Kr. Den var foreslaaet af den høitærede Krigsminister, salbt bort ved 2den Behandling i det andet Thing, men er optaget paany. Det finder jeg meget glædeligt, thi vi manglede af disse Vaaben. Naar man andre Steder kun føler sig betrygget, naar man har 2—3 Geværer pr. Mand, tror jeg, det er nødvendigt for os i det Mindste at komme til 2. For Dieblisset har man kun stillet sine Fordringer til at have Geværer til Linien og Reserven, men det ligger noget nær, at Forstærkningsbataillonerne, naar de skulle mobiliseres, burde have det samme Vaaben som de andre Batailloner. Lager man dem med, vil der mangle et meget betydeligt Antal Geværer. Med Hensyn til Lovforslaget, som det foreligger, vil jeg sige, at jeg naturligvis føler mig skuffet, naar jeg sammenligner det med det, der kom frem fra den høitærede Krigsminister; men den Forandring, der i det andet Thing er stet fra 2den til 3die Behandling, er meget stor, og jeg tror nok, at man kan sige, at Hensynet til Landsthinget har været betydelig medvirkende ved denne Forandring. Derfor er det ogsaa, jeg tror, at Landsthinget ikke gjerne foretager Forandringer i det; i det Mindste nærer jeg ikke det Naab, at det skulde ske. For mit Vedkommende kunde jeg nok ønske, at der kunde ske Forandringer deri, men det tror jeg ikke vil ske, og naar jeg altsaa nu om-